

'Ja, dat is goed, maar laten we eerst iets op het strand bekijken,' zei Jule, terwijl ze Rosa met zich mee trok naar het strand. Rosa keek op haar horloge en zag dat ze nog vijftien minuten hadden voordat de bus kwam. Het strand lag er verlaten bij. Op een kleine motorboot na, was er verder niks te bekennen. Rosa keek om zich heen. 'Ja, en...? wat nu...?', laten we nu maar naar de bus lopen, die vertrekt zo,' zei Rosa, terwijl ze weer even op haar horloge keek.

Jule liep naar het bootje dat ze vanaf haar slaapkamerraam had zien liggen, en keek in het rond.

Er was niemand te bekennen.

'We lenen vandaag dit bootje,' zei Jule, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

'Oh, nee zeg, geen sprake van!,' zei Rosa hoofdschuddend, 'ten eerste is dat diefstal, en ten tweede, het is veel te gevaarlijk.

Nee, we gaan gewoon naar de haven, en kijken of daar iemand is die ons kan helpen.'

'Oké, oké,' zei Jule, 'maar laten we voor de zekerheid even kijken of hij het wel doet.' Jule duwde de boot al het water in.

'Nee Jule!, stop daar mee!, breng die boot terug!' Maar Rosa sprak tegen dovemans oren.

Jule sprong behendig in de boot. Rosa stond nu bijna met haar voeten in het water. 'Jule, kom nu uit die boot!,' zei Rosa nu echt boos. Rosa kreeg de boot te pakken en probeerde hem het strand op te trekken.

Jule verroerde geen vin, en ging boos met haar armen over elkaar zitten. Rosa slaakte een kreet van onmacht en klom onhandig in de boot.

'Goed dan, jij je zin, maar heel even en dan lopen we naar de bus. Zo meteen komen we nog in de problemen.' Ze keek schichtig om zich heen en zag in de verte de bus weg rijden.

Jule sprong op, waardoor het bootje gevaarlijk heen en weer schommelde.

'Aaaahh, doe wel een beetje rustig,' zei Rosa angstig. Jule pakte het touw dat aan de buitenboordmotor hing, en trok er zo hard mogelijk aan.

Dat had ze wel eens op tv gezien.

Na drie pogingen lukte het haar om de motor aan te krijgen.

'Oké, één klein rondje en dan snel terug, dan zoeken we de eigenaar,' zei Rosa die angstig beide zijanten van de boot vast hield.

Jule zei niets, maar stuurde recht vooruit. Ze zette koers naar Litla Dimun, en niemand kon haar tegen houden.